

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

Ἡ Νίκη τῆς Ὀδυνωμένης Ἀγάπης «Εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς»

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί μου, τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·

Τὸ «Εὐαγγέλιον», ἡ Χαρμόσυνος καὶ Καλῆ Ἀγγελία τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας μας, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, ἀρχίζει μὲ τὴν Χαρά: «Μὴ φοβεῖσθε», εἶπε ὁ Ἅγγελος στοὺς εὐλογημένους Ποιμένας, «ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην»¹· ἀλλὰ, καὶ τελειώνει μὲ τὴν Χαρά: «καὶ αὐτοὶ (οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι), προσκυνήσαντες Αὐτὸν (τὸν Κύριό μας στὴν Ἀνάληψη), ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης»².

Ἡ Ἅγια Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, κυριολεκτικὰ ὡς Ἐκκλησία τῆς Χαρᾶς, δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἓναν κήρυκα αὐτῆς τῆς Μεγάλης Χαρᾶς· ἀλλὰ, ἔχει καταστῆ καὶ εἶναι –διὰ μέσου τῆς Ἅγιας Ἀναστάσεως– ἡ ἀκατάλυτος πηγὴ καὶ ὁ μοναδικὸς φορέας τῆς πραγματικῆς καὶ οὐσιαστικῆς Χαρᾶς.

Τὸ Ὁρθόδοξο Ἦθος τῆς Ἐκκλησίας μας, εὐγενικὸ καὶ εὐσπλαγχο, ἅγιο καὶ εὐλογημένο, διαποτίζεται ἀπὸ τὴν Παρουσία τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ μας· ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος μας, ὡς γεγονὸς ἱστορικό, ἀλλὰ καὶ ὡς διαρκὲς παρὸν στὴν Ἐκκλησία, εἰσχωρεῖ στὸ εἶναι τοῦ Κόσμου καὶ δίνει νόημα ὑπάρξεως σὲ αὐτὸν καὶ νόημα ζωῆς στὸν Ἄνθρωπο.

* * *

Ἀδελφοί μου φιλόχριστοι·

Ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως ἀνέτειλε ἀπὸ τὴν ὀδύνη τοῦ Σταυροῦ· ἡ Σταύρωσις βεβαίως τοῦ Κυρίου μας δὲν ἦταν μία ἥττα, μία ἀποτυχία, ἀλλὰ μία ἐκούσια αὐτοπροσφορὰ, μία λυτρωτικὴ θυσία, ἀπὸ στοργικὴ ἀγάπη, ὡς τὸ ἔσχατο σημεῖο: «ἀγαπήσας», λέγει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰωάννης πρὸ τοῦ Πάθους, «ἀγαπήσας (ὁ Κύριος) τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς»³.

Μόνο μέσω μιᾶς ἀγάπης, ἡ ὁποία φθάνει «εἰς τέλος»³, δηλαδή στὴν *ὀδύνη τοῦ Σταυροῦ*, εἶναι δυνατὸν νὰ τελειωθῇ ἡ σωτηρία μας, ἡ νίκη μας ἐπὶ τοῦ σατανᾶ, τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

Ἡ συγκλονιστικὴ κραυγὴ τοῦ Σωτῆρος μας ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ: «Τετέλεσται»⁴, ἦταν οὐσιαστικὰ μία *κραυγὴ νίκης*: ἡ ἀπελευθέρωσις ἔχει κατορθωθῇ καὶ ἐκπληρωθῇ, ἡ νίκη εἶναι πλέον γεγονός βέβαιον καὶ ἔχει ἐπισφραγίσει τὸ «ἔργον» ποὺ εἶχε ἀναθέσει ὁ Πατέρας στὸν Υἱό: «Πάτερ, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω»· «πάντα ἤδη τετέλεσται»⁵.

Ἡ ὀδύνη τοῦ Κυρίου μας «ἕως θανάτου»⁶, ὡς τὴν *ἐσχάτη ἀδυναμία*, γιὰ χάρι μας, δὲν ἔγινε γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν *ὀδύνη* καὶ τὶς *ὀδύνες* τοῦ κόσμου τούτου· ἀλλά, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ *Ὀδύνη Ἐκεῖνου*, ὀδύνη ἰδική μας καὶ ἔτσι οἱ ὀδύνες γιὰ τὴν ἀγάπη Του καὶ τὸν Ἀδελφὸ μας νὰ μεταβληθοῦν σὲ *ᾠδίνες τοκετοῦ*, σὲ πόνους ποὺ θὰ γεννήσουν τὴν προσωπική μας Ἀνάστασι καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κόσμου.

* * *

Χριστιάνημοι Ἀδελφοί μου·

Μία ἀγάπη, ἡ ὁποία –χάριν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ μὲ τὴν μυστικὴ δύναμί Του– *ὀδυνᾶται*, εἶναι μία *Νίκη τῆς Ὀδυνωμένης Ἀγάπης*⁷: αὐτὴ ἡ Ἀγάπη *ἐνίκησε* καὶ θὰ νικήσῃ τὸν Κόσμο, διότι εἶναι παντοδύναμος.

Τὸ κακὸ καὶ ἡ ἀταξία σὲ προσωπικὸ καὶ συλλογικὸ ἐπίπεδο, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νικηθοῦν μὲ τὴν βία, τὸν ἐξαναγκασμὸ καὶ τὴν ἐξουσιαστικὴ ἐπιβολὴ τοῦ *καλοῦ* καὶ τῆς *εὐταξίας*.

Ὁ Στάρετς Ζωσιμᾶς τοῦ Ντοστογιέφσκυ ἐκφράζει ἐν προκειμένῳ τὸ Ὁρθόδοξο ἦθος:

«Πάντα ν' ἀποφασίζεις: “Θὰ πολεμήσω μὲ ταπεινὴ ἀγάπη”.
Ἄν ἀποφασίσεις πάνω σ' αὐτὸ μιὰ γιὰ πάντα, μπορεῖς νὰ κατακτήσεις ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἡ γεμάτη ἀγάπη ταπείνωσις εἶναι μία τρομερὴ δύναμις: εἶναι τὸ πιὸ δυνατό ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο σὰν κι' αὐτή»⁸.

Ἡ ἀγάπη ποὺ *πάσχει* εἶναι ἡ Ἀγάπη ποὺ μᾶς ἐκληροδότησε ὁ Ἐνσαρκωθείς, Σταυρωθείς καὶ Ἀναστὰς Θεάνθρωπος. Ἡ σταυρώσιμος καὶ ἀναστάσιμος *Νίκη τῆς Ὀδυνωμένης Ἀγάπης* πρέπει νὰ γίνῃ τὸ συνεχὲς προσωπικὸ μας βίωμα, ἂν θέλωμε νὰ εἴμεθα πραγματικοὶ Χριστιανοὶ καὶ ἄξιοι τῆς Ἀγάπης Ἐκεῖνου, ὁ Ὅποιος «ἔθηκε τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων»⁹ καὶ διὰ τῆς «κενώσεώς»¹⁰ Του, *τοῦ ἀδειάματος καὶ τῆς ἐσχάτης ἀδυναμίας Του*, μᾶς ἐγένισε μὲ τὴν *Μεγάλῃ Χαρά*.

Εἶθε αὐτὴ ἡ *Μεγάλη Χαρά*, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὴν *Νίκη τῆς Ὀδυνωμένης Ἀγάπης*, νὰ χαρακτηρίζῃ σταθερὰ τὸ ἦθος μας, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ τῶν πολυτίμων εὐχῶν τοῦ χριστοσφραγίστου Γέροντος, Ὁδηγοῦ καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς διὰ τοῦ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἀμήν!

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

† Ἁγία Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ 2010

Ταπεινὸς εὐχέτης πρὸς τὸν ἀναστηθέντα Κύριό μας

Ὁ Ἐπίσκοπος
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς
Ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος
τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

-
1. Λουκ. β´ 10.
  2. Λουκ. κδ´ 52.
  3. Ἰωάν. ιγ´ 1.
  4. Ἰωάν. ιθ´ 30.
  5. Ἰωάν. ιζ´ 4· ιθ´ 28.
  6. Ματθ. κστ´ 38· Μάρκ. ιδ´ 34.
  7. Ἐπισκόπου Διοκλείας Καλλίστου Γουέαρ, Ὁ Ὁρθόδοξος Δρόμος, σελ. 95, Ἀθήνα 1984.
  8. Αὐτόθι, σελ. 96.
  9. Ἰωάν. ι´ 15.
  10. Πρβλ. Φιλιπ. β´ 7: «ἐαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβῶν».